

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/539/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1307214077                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 05.05.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Emil Franciscy           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1307214077.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu W. L., bývajúceho v V., zastúpeného JUDr. Jozefom Virgalom, advokátom so sídlom v Nitre, Ružová č. 26, proti žalovaným 1/ Mgr. art. Q. K., bývajúcemu v A., 2/ D. E., bývajúcemu v M., 3/ K. T., bývajúcemu v A., 4/ Q.Z., bývajúcemu v A., 5/ Mgr. J. L., bývajúcej vo D., 6/ mal. K. L., bývajúcej vo D., zastúpenej matkou - žalovanou 5/, žalovaných 1/ až 6/ zastúpených spoločnosťou JUDr. Lucia Jurgová advokátka s.r.o., so sídlom v Poproči, Slnecná č. 33, IČO: 47236884, 7/ JUDr. R. F., bývajúcemu vo M., zastúpenému JUDr. Jozefom Veselým, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová č. 1, 8/ D. L., bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Máriou Faithovou, advokátkou so sídlom v Recí, Hlavná č. 28, o určenie autorského práva, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 148/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 116/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť do troch dní žalovaným 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 232,34 € na účet spoločnosti JUDr. Lucia Jurgová advokátka s.r.o., so sídlom v Poproči, Slnecná č. 33, IČO: 47236884.

Žalovanému 7/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobca je povinný zaplatiť do troch dní žalovanej 8/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 69,91 € na účet JUDr. Márie Faithovej, advokátky so sídlom v Recí, Hlavná č. 28.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 19. októbra 2012 č.k. 21 C 148/2007-374 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je oprávnený nositeľ autorských práv k dielu „M.“ (ďalej aj len „skladba“); rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že žalobca v roku 1992 na požiadanie žalovaného 4/ nahral gitarové party do skladby, ktorá bola súčasťou albumu hudobnej skupiny V. H. s názvom „B.“, ktorý táto skupina nahrala v roku 1992. Spolautormi skladby boli žalovaní 1/ až 4/ a Q. F., ktorý zomrel 25. apríla 2003 (jeho právnym nástupcom je žalovaný 7/.) Autorom textu skladby bol

Q. L., ktorý zomrel 2X. P. XXXX (jeho právnymi nástupkyňami sú žalované 5/, 6/ a 8/). Žalovaní 1/ až 4/, Q. F. a Q. L. nahlásili skladbu 21. marca 1993 Slovenskému ochrannému zväzu autorskému pre práva k hudobným dielam (ďalej len „SOZA“), žalobca tak urobil 28. marca 2002 s tým, že je autorom hudobnej zložky ako aranžér. SOZA žalobcovi oznámila, že všetci šiesti spoluautori mali dielo nahlásené v SOZA bez uvedenia aranžérskoho podielu žalobcu, preto jeho aranžérsky podiel neuznala dovtedy, kým nebude mať k dispozícii súhlas spoluautorov hudobnej zložky diela. Udelenie takéhoto súhlasu nebolo preukázané. Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania vychádzal z toho, že žalobca nahral do skladby akustickú gitaru a skladbu aranžoval (prispôbil do zvukovej podoby nástrojového obsadenia). Skupina V. H. od neho nikdy nepožadovala tvorivé spracovanie diela a nikdy mu neudelila súhlas na také spracovanie hudobnej zložky, ktoré by malo autorskoprávny charakter. Súd prvého stupňa sa pri právnom posúdení veci zameriaval na otázku, či spoluautori diela dali žalobcovi privolenie na jeho spracovanie v zmysle § 3 ods. 3 prvá veta zák. č. 35/1965 Zb. o dielach literárnych, vedeckých a umeleckých [autorský zákon - (ďalej len „zákon č. 35/1965 Zb.“)]. Žalobca podľa súdu prvého stupňa v konaní nepreukázal, že by mu spoluautori diela dali písomné alebo ústne privolenie na spracovanie diela. V iných prípadoch ale žalobca pri každom spracovaní diela vždy SOZA riadne nahlásil svoje (spolu)autorstvo. Z toho súd vyvodil, že ak by spoluautori predmetného diela dali žalobcovi v roku 1992 súhlas na jeho spracovanie, žalobca by podľa všetkého nahlásil svoje spoluautorstvo SOZA už v roku 1993 tak, ako spoluautori skladby. Vzhľadom na neexistenciu privolenia spoluautorov hudobnej zložky skladby s jej spracovaním súd prvého stupňa žalobu zamietol ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 116/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že k vytvoreniu predmetného diela malo dôjsť najneskôr v roku 1992, preto bolo potrebné vec posudzovať podľa ustanovení zákona č. 35/1965 Zb. Dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa a doplneným odvolacím súdom bolo preukázané, že členovia skupiny V. H. Q. F., C. H., K. T. a D. E. skomponovali pieseň s anglickým textom „B.“, ktorú skupina hrávala na vystúpeniach asi po dobu 2 rokov v pôvodnej verzii, neskôr sa však rozhodli, že sa stane súčasťou ich pripravovaného albumu s názvom „B.“. Manažér skupiny (žalovaný 4/) oslovil žalobcu, ktorý je známy a kvalitný gitarista, aby ju inštrumentálne nahral (nahral jej gitarové party). Žalobca skladbu zaranžoval, pričom zmenil jej štruktúru, tempo, nástrojové obsadenie a zasiahol aj do jej harmónie. Žalovaní zhodne uvádzali, že žalobcu požiadali o to, aby (len) nahral gitarové party a skladbu zaranžoval, za čo mu žalovaný 4/ vyplatil odmenu 5 000 Sk. Odvolací súd poukázal na to, že nové dielo môže vzniknúť aj spracovaním iného diela, ak je v spracovaní obsiahnutá osobitná tvorivá činnosť spracovateľa. Za spracovanie diela sa považuje skrátenie alebo rozšírenie diela, zmena obsahu alebo formy diela, ako aj iný zásah do diela. Spracovanie diela je jeho použitím, a preto k nemu môže dôjsť výhradne so súhlasom pôvodného autora. Ak osobitným tvorivým spracovaním pôvodného diela vznikne nové dielo, stáva sa predmetom autorského práva. Predpokladom existencie spracovania autorského diela je, že spĺňa podmienky stanovené v § 2 ods. 1 zákona č. 35/1965 Zb. Spracovaním pôvodného diela môže vzniknúť autorské dielo iba ak ide o výsledok jedinečnej tvorivej činnosti autora (spracovateľa pôvodného diela). Ak nejde o voľné dielo, k spracovaniu diela sa vyžaduje privolenie autorov pôvodného diela, inak by došlo k porušovaniu práva autorov na nedotknuteľnosť diela (§ 3 ods. 1 a 3 zákona č. 35/1965 Zb.). V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobca kompozíciu s anglickým textom „B.“ zaranžoval (vykonal jej inštrumentáciu). Tým mu ale nemohlo vzniknúť autorské právo k skladbe. V prípade hudobného diela je autorsky chránená jeho podstata, ktorou je melódia, resp. výrazný motív skladby. Melódiu predmetnej skladby vytvorili jej autori (žalovaní 1/ až 4/). Žalobca samotným aranžovaním skladby autorsky nezasiahol do jej podstaty - melódie (hlavnej melodickej linky a motívu). Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, je bežnou praxou, že väčšina autorov hudobných diel inštrumentáciu a aranžovanie skladby zveruje špecialistom - aranžérom, ktorí majú v tejto oblasti väčšie skúsenosti. To však neznamená, že by aranžér svojou činnosťou vytvoril nové dielo v autorskoprávnom zmysle. Ak by aj aranžovaním skladby vzniklo (spracovaním) nové autorské dielo, bol by v danom prípade potrebný súhlas autorov hudobnej zložky (žalovaných 1/ až 4/), ktorí ale žalobcovi takýto súhlas neudelili. Odvolací súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa spočíva na úplnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností a ich správnom právnom posúdení. Napadnutý rozsudok

preto potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s odôvodnením, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Žalobca na odvolacom pojednávaní 3. marca 2014 predniesol svoj návrh na pripustenie zmeny petitu jeho žaloby. Odvolací súd na pojednávaní 14. apríla 2014 vyhovel tomuto návrhu, avšak z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že konal o žalobe v pôvodnom znení. Zo zápisnice spisanej 3. marca 2014 nevyplýva, či a ako sa vyjadrili žalovaní. Odvolaciemu súdu bolo doručené podanie žalovanej 8/, žalobcovi ale na pojednávaní nebolo umožnené oboznámiť sa s ním (o jeho obsahu sa dozvedel až pri nahliadnutí do spisu 1. júla 2014). Odvolací súd nevyhovel návrhu žalobcu na opravu nepresného a skutočnosti nezodpovedajúceho textu zápisnice z pojednávania konaného 4. novembra 2013. Odvolací súd mu na pojednávaní neumožnil klásť otázky žalovaným a vypočúvaným svedkom. Napadnuté rozhodnutie dostatočne nevyhodnocuje podania žalobcu z 25. februára 2014 a z 31. marca 2014, ktorými zaujal stanovisko k tvrdeniam žalovaných a k výpovediam svedkov. Podľa názoru dovolateľa došlo v konaní aj k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., a to tým, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal podstatnou časťou jeho argumentácie ohľadom okolností vzniku, platnosti a obsahu ústnej dohody žalobcu so spoluautormi hudobnej zložky skladby, prejudiciálneho vyriešenia otázky nutnosti súhlasu žalovaného 1/ so zásahom žalobcu do hudobnej zložky skladby, možnosti žalobcu klásť svedkom otázky a navrhovať vykonanie niektorých dôkazov, skúmania odborného posudku PhDr. Q. H., PhD. Odôvodnenie rozsudku neuvádza ani väčšinu dôkazov a podstatnú časť dokazovania, teda ani vyhodnotenie dôkazov. Odvolací súd sa nevyrovnal ani s dôvodmi, ktoré žalobcu (z opatrnosti a v snahe vyhnúť sa účasti na plagiatstve) viedli k tomu, že neuplatnil nároky titulom svojej tvorivej účasti na skladbe. Obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku je čiastočne protirečivý a zmätočný, odôvodnenie samo nemá náležitosti § 157 ods. 2 O.s.p. a je nepreskúmateľné až arbitrárne. V dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci) vyvodzoval žalobca z toho, že súdy si dostatočne neujasnili podmienky vzniku spoluautorstva v zmysle zákona č. 35/1965 Zb. a prehliadli, že žalobca sa so žalovanými (ich právnymi predchodcami) ústne dohodol na úprave skladby takým spôsobom, ktorý zakladá až spoluautorské práva. Žalobca pri tom nekonal v rozpore s vôľou ostatných aktérov, ale s ich predchádzajúcim súhlasom. Hoci dokazovanie bolo vykonané aj na podklade odborného posudku PhDr. Q. H., PhD., odôvodnenie napadnutého rozsudku sa o ňom nezmieňuje, hoci tento posudok potvrdzuje výraznú mieru účasti žalobcu na tvorivom spracovaní hudobnej zložky skladby. V rozsudku sa uvádzajú aj nesprávne dátumy nahlásenia diela na SOZA. Odvolací súd pochybil aj tým, že nenapravil nesprávnosti, ku ktorým došlo pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež ním potvrdený prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V doplnení dovolania opravil niektoré formulácie uvedené v dovolaní a uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaní 1/ až 6/ označili dovolanie žalobcu za procesne neprípustné. V konaní nedošlo k procesným vadám konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 238 O.s.p. Súdy rozhodli na podklade výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané v súlade so zákonom. Svoje skutkové zistenia správne právne posúdili a rozhodnutia náležite odôvodnili. Žalobca v konaní nepreukázal, že mal súhlas autorov diela na to, aby ho spracoval spôsobom zakladajúcim jeho spoluautorstvo. Je síce pravdou, že mal výrazný podiel na celkovom zaranžovaní diela, to však ešte neopodstatňuje jeho žalobu. Žalobca v dovolaní neuvádza, konkrétne ktoré procesné oprávnenia mu súdy znemožnili realizovať. K odňatiu možnosti účastníka pred súdom nedochádza tým, že súd nevyhoví jeho návrhu na vykonanie dokazovania. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal základnú skutočnosť podmieňujúcu úspech jeho žaloby (to, že mal súhlas autorov, aby spracoval dielo), bolo každé ďalšie dokazovanie nadbytočné a všetky ostatné argumenty žalobcu irelevantné. Z týchto dôvodov žiadali dovolanie „zamietnuť“ a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný 7/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú vecne správne. Žiadal dovolanie „zamietnuť“.

Žalovaná 8/ vo vyjadrení k dovolaniu konštatovala, že žalobcovi nebola odňatá možnosť konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p.). Jeho žaloba je neopodstatnená, preto jej súdy správne nevyhoveli. Žalobca v priebehu konania opakovane menil formuláciu petitu žaloby, neustále ale pri tom zotrval na argumentácii, že je nositeľom autorských práv k skladbe. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal, že mu bol daný súhlas autorov na spracovanie diela, je bez významu, akým petitom žaloby sa domáhal svojho (neexistujúceho) práva. Pri tomto základnom závere bolo neefektívne aj ďalšie žalobcom navrhované dokazovanie a tiež skúmanie opodstatnenosti viacerých jeho argumentov, napríklad o dĺžke nahrávky. Procesná vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. ani nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) prípustnosť dovolania nezakladajú. Navyše, rozhodnutia súdov sú založené na správnych skutkových a právnych záveroch a v nich obsiahnuté právne posúdenie veci zodpovedá zákonu. Dovolanie žalobcu, ktoré je z týchto dôvodov procesne neprípustné, žiadala preto „zamietnuť“ a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáčať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov

platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. EŠLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj *Roseltrans proti Rusku*, rozsudok z roku 2005). Vo veci *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010) EŠLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru EŠLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009) alebo *Bulgakova proti Rusku* (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí EŠLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

Konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) obsiahnuté v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 617/2012, podľa ktorého „už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku opodstatňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom“, je plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, lebo po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo b/ ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale taký potvrdzujúci rozsudok, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolací súd v tejto právnej veci dosiaľ nerozhodoval (rozhoduje o prvom dovolaní podanom v tejto právnej veci), preto ani nezaujal právny názor, ktorým by bol odvolací súd viazaný (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobcu preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplyva.

3. Dovolanie žalobcu by v danom prípade bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež

rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

4. Dovolaateľ namieta, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4.1. Žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nereagujúce na všetky jeho argumenty, neobsahuje odkaz na všetky navrhované a vykonané dôkazy) do tej miery, že je nepreskúmateľné; v nepreskúmateľnosti vidí procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) vyplýva medziiným povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (vid' tiež II. ÚS 76/07).

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998. Napríklad v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Druhá

veta stanoviska R 2/2016 pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady. V danej veci však o taký prípad nejde.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, vysvetlil, čoho sa žalobca domáhal, čo žalovaní uvádzali na ich obranu, čím žalobca argumentoval v odvolacom konaní. V odôvodnení citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. Za podstatný dôvod pre zamietnutie žaloby považoval aj odvolací súd nepreukázanie súhlasu s tým, aby žalobca spracoval autorské dielo. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

4.2. V zjednocujúcom stanovisku R 2/2016 najvyšší súd konštatoval, že „v praxi sa argumentácia o odňatí možnosti pred súdom konať využíva mimoriadne intenzívne. Takmer sa už nevyskytuje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom by dovolateľ netvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné.“ Na inom mieste tohto stanoviska sa uvádza, že „absolútne najčastejšou argumentáciou dovolateľov tvrdiacich existenciu vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené“. Aj so zreteľom na to najvyšší súd v stanovisku R 2/2016 vysvetlil, že jeho účelom „je nielen zjednotiť rozhodovanie občianskoprávných senátov najvyššieho súdu, ale aj zabrániť tomu, aby už najvyšší súd v budúcnosti nebol účastníkmi občianskeho súdneho konania považovaný za akúsi tretiu inštanciu, ale za právne a fakticky mimoriadny opravný súd tak, ako to napokon vyplýva z ustanovenia § 236 O.s.p.“.

4.3. Nadväzujúc na závery vyjadrené v stanovisku R 2/2016 a zohľadňujúc dovoláciu argumentáciu žalobcu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zdôrazňuje, že je vždy potrebné rozlišovať na jednej strane a/ riadne odôvodnené rozhodnutie spočívajúce na nesprávnych právnych záveroch, a b/ nedostatočne odôvodnené rozhodnutie založené súdom na správnych (zákonu zodpovedajúcich a komplexných) právnych záveroch.

Ak niektorý súd vo svojom rozhodnutí náležite vysvetlí svoje dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k názoru, že z určitého súboru otázok stačilo vyriešiť len jednu otázku a prečo zvyšné otázky neboli z jeho pohľadu významné pre posúdenie veci, nie je namieste námietka, že takéto rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné. V takom prípade sa vie, ako a z akých dôvodov súd rozhodol, akými úvahami sa riadil, čo považoval za dôležité a čo bolo podľa jeho názoru právne bezvýznamné. Dôvody takéhoto rozhodnutia sú preskúmateľné. Výhrady možno mať v takom prípade len voči správnosti právnych názorov a záverov súdu (prípadne voči komplexnosti právneho posúdenia veci). Pokiaľ skutkový a právny stav veci (objektívne) vyžadoval posúdenie aj ďalších otázok, ktoré súd nepovažoval za významné, hoci podľa právneho stavu významné boli, je jeho rozhodnutie neúplné, nekomplexné, a teda vecne nesprávne, nie však nepreskúmateľné.

V prejednávanej veci obsah dovolania nasvedčuje tomu, že žalobca má výhrady voči komplexnosti posúdenia veci (tvrdí, že súdy ju neskúmali zo všetkých aspektov, resp. že sa riadili nesprávnym právnym názorom, pri ktorom zostali nepovšimnuté viaceré právne významné okolnosti). Z dôvodov

vysvetlených v bodoch 1. a 6. sa najvyšší súd nezaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Nepochybným faktom ale je, že súdy riadne vysvetlili právne názory, na ktorých založili svoje rozhodnutia a svoje právne závery dostatočne odôvodnili. Pokiaľ by aj teda bola (prípadne) opodstatnená námietka dovolateľa, že v danej veci mali byť vyriešené aj ďalšie právne otázky, ktoré v dôsledku právnych náhľadov, úvah a záverov súdov zostali nezodpovedané, zakladala by táto okolnosť vecnú nesprávnosť (neúplnosť) právneho posúdenia veci, ktorá by mohla byť úspešne uplatnená v procesne prípustnom dovolaní ako dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

4.4. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí celkom zreteľne vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia - uviedol, prečo sa na vec vzťahuje zákon č. 35/1965 Zb., aké sú predpoklady vzniku spoluautorstva, vysvetlil, čo sa rozumie pod pojmom dielo (spracovanie diela). Podal tiež základnú skutkovú charakteristiku účasti žalobcu na hudobnej zložke skladby a odôvodnil aj svoj právny názor, prečo žalobcu nemožno považovať za spoluautora. Osobitne zdôraznil to, čo považoval za najdôležitejšie, teda to, že žalobca v konaní nepreukázal, že autori hudobnej zložky skladby mu neudelili súhlas na spracovanie zakladajúce jeho spoluautorské práva - požiadali ho iba o nahranie gitarových partov, urobenie aranžmánu a inštrumentácie.

Pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení výslovne nezmienil o časti (ďalších) dôvodov, ktoré boli zo subjektívneho pohľadu žalobcu zásadné, treba opätovne pripomenúť, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/2004).

4.5. Pokiaľ žalobca svoj názor o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že súdy nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy, prípadne že rozhodovali na podklade neúplne zistených skutkových okolností alebo dôkazov nesprávne vykonaných, dovolací súd uvádza, že súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Pri skutkovom vyhodnocovaní svojich zistení zohľadňuje súd výsledky vykonaného dokazovania, ktoré hodnotí podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; pokiaľ sa pri tom prípadne dopustí hodnotiacej nesprávnosti, nejde o spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (porovnaj R 42/1993 a viď tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 5 Cdo 258/2007). Jeho neprípustnosť je daná aj samotným charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Pre prípad, že dovolateľ namieta aj neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov súdov, dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa takéto nedostatky nepovažujú za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).



4.6. Žalobca na pojednávaní pred odvolacím súdom 7. októbra 2013 (č.l. 428 spisu) spresnil petit žaloby (žiadal, aby súd určil, že „žalobca je ako spoluautor oprávneným nositeľom osobnostných a majetkových práv k hudobnému dielu s textom a názvom 'M.', ktorého autorom textu je Q. L.. Žalobcovi patria autorské práva k tomuto dielu spolu s ostatnými spoluautormi spoločne a nerozdielne“).

Podaním zo 4. novembra 2013 (č.l. 432 spisu) žalobca spresnil petit žaloby žiadajúc, aby súd určil, že „žalobca je nositeľom autorských práv k hudobnému dielu s textom, ktoré má názov 'M.', ktorého autorom textu je Q. L.“.

Na pojednávaní 3. marca 2014 (č.l. 456 spisu) žalobca zmenil petit žaloby nasledovne: „Žalobcovi ako autorovi autorského aranžmánu patria práva spracovateľa hudobnej zložky hudobného diela s textom Q. L. s názvom 'M.', ktorého zvukový záznam s minútážou 4 minúty obsahuje výkony výkonných umelcov: žalobcu, M. W. a výkonných umelcov hudobného telesa s názvom V. H.“.

Odvolací súd uznesením, ktoré vyhlásil na pojednávaní 14. apríla 2014 (č.l. 511 spisu) pripustil zmenu žaloby „z č. l. 428, 432, 456“. Následne na tomto pojednávaní vyhlásil aj dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že odvolací súd síce pripustil zmenu petitu žaloby podľa jeho návrhov, pri rozhodovaní ale na ňu neprihliadol. Pri všetkých zmenách petitu jeho žaloby bola podstatnou a nosnou požiadavka, aby súd určil, že je spoluautorom skladby. Odvolací súd o nej bezpochyby konal a aj rozhodol; pokiaľ po prijatí záveru, že žalobca nepreukázal svoje spoluautorstvo, v odôvodnení svojho rozsudku detailne nekonkretizoval znenie petitu žaloby pripustené jeho uznesením, nemožno v tom vidieť nesprávnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

4.7. Podaním zo 4. júla 2012 (?), ktoré bolo súdu doručené 6. novembra 2013 (viď č.l. 439 spisu), žalobca podal námietku proti zneniu zápisnice z pojednávania odvolacieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 4. novembra 2013. Namietal jej správnosť v tom zmysle, že prednes žalovaného 3/ obsahovo splynul s prednesom žalobcu.

Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že tejto jeho námietke bolo vyhovené, prípadne prečo jej nebolo vyhovené. Z pohľadu dovolacieho konania v tom ale v žiadnom prípade nemožno vidieť skutočnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd už opakovane konštatoval (viď tiež R 2/2016 a viaceré rozhodnutia, napríklad sp. zn. 3 Cdo 238/2011, 3 Cdo 525/2014, 5 ECdo 74/2013, 7 ECdo 90/2013), že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná (až alebo aj) z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p.

4.8. Dovolateľ tvrdí, že na odvolacom pojednávaní nemal možnosť oboznámiť sa s podaním žalovanej 8/ a klásť otázky žalovaným a vypočúvaným svedkom.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd uskutočnil viacero pojednávanií (napríklad 7. októbra 2013, 4. novembra 2013, 3. marca 2014, 31. marca 2014), v priebehu ktorých bola žalobcovi vytvorená procesná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Na ostatnom pojednávaní sa zástupca žalobcu vyjadril, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania; z jeho prednesu nevyplýva nespokojnosť s procedúrou prejednávania veci. Žalobca sa tiež opakovane (viď napríklad č.l. 450 a 465) v písomnej forme vyjadroval k veci, ani z týchto vyjadrení nevyplýva, že by odvolaciemu súdu vytýkal niektoré procesné nedostatky.

Predmetnú námietku považuje preto dovolací súd za neopodstatnenú, týkajúcu sa okolností nespôsobilej založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Žalobca v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (to znamená to,

že v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

Za „inú vadu“ (v ustanovení § 237 písm. f/ neuvedenú) sa považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nespĺnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočností, ktoré z dokazovania nevyplynuli, opomenutie rozhodných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ako aj porušenie pravidiel logického myslenia pri vyvodzovaní skutkových zistení z vykonaných dôkazov.

„Iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

6. Žalobca tvrdí aj to, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

7. K predchádzajúcim bodom najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

8. Vzhľadom na to, že prípustnosť žalobcovho dovolania v časti, ktorou napadol rozhodnutie vo veci samej, nevyplýva z ustanovenia § 238 O.s.p., nepotvrdila sa opodstatnenosť jeho tvrdenia, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady vymenované v ustanovení § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

9. Dovolateľ výslovne napadol rozsudok odvolacieho súdu aj vo výroku o trovách konania. Jeho dovolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (viď obdobne napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 235/2008, 3 Cdo 464/2015, 3 Cdo 14/2014, 3 Cdo 147/2014) a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o

trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať nie podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale ktoré vymedzujú podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania nemožno považovať za rozhodnutie uvedené v týchto ustanoveniach (navyše, v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. je dovolanie proti rozhodnutiu o trovách konania v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neprípustné). Dovolanie žalobcu by vzhľadom na to bolo prípustné iba v prípade, že v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. K týmto vadám však, ako už bolo uvedené, nedošlo.

Dovolanie žalobcu, ktoré je procesne neprípustné aj v časti smerujúcej proti výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania, najvyšší súd odmietol aj v tejto časti ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

10. V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

10.1. Najvyšší súd priznal žalovaným 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárie za jeden úkon právnej služby poskytnutej spoločne týmto žalovaným vypracovaním ich vyjadrenia k dovolaniu žalobcu [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky vo výške 61,87 €, čo pri znížení o 50% v prípade každého z týchto žalovaných (§ 13 ods. 2 vyhlášky) predstavuje 6 x 30,93 € = 185,58 €. Po pripočítaní režijného paušálu 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20% DPH (38,72 €) ide spolu o 232,34 €.

10.2. Dovolací súd nepriznal žalovanému 7/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie

10.3. Najvyšší súd priznal žalovanej 8/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátsky za jeden úkon právnej služby poskytnutej tejto žalovanej vypracovaním jej vyjadrenia k dovolaniu žalobcu [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky vo výške 61,87 €, čo po pripočítaní režijného paušálu 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 69,91 €.

11. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.